

گزارش سخنرانی محمود صالحی در کارخانه شاهو - سنندج

به دنبال طرح خصوصی سازی در ایران و در پی بیکارسازی های مکرر کارگران توسط ارگان های اندرکار، کارگران کارخانه ریسندگی و بافندگی شاهو در سنندج نیز آماج اخراج قرار گرفتند. در نتیجه این اخراج، شمار کارگران شاهو به ۱۴۰ نفر رسید که شامل ۲۸ کارگر اخراجی نیز، که چندی پیش با رأی هیئت حل اختلاف به سر کار بازگشتند، می شود. این کارگران سه دسته اند: دسته اول، کارگران دائم هرکدام با سابقه ۲۰ الی ۲۵ سال هستند. این کارگران در حال حاضر ۶ ماه است هیچ گونه حقوقی دریافت نکرده اند. دسته دوم، کارگران قراردادی هستند که ۸ ماه است حقوق نگرفته اند. دسته سوم، همان کارگرانی هستند که یک ماه است با رأی اداره کار به سرکار بازگشته اند و آنان نیز ۸ ماه است که هیچ حقوقی دریافت نکرده اند. کارخانه در حال حاضر تعطیل است و کارگران هر روز به آن جا می روند و بدون این که کاری انجام دهند بعدازظهر با ناامیدی به خانه های خود برمی گردند. این بلا تکلیفی باعث شده که کارگران هر روز دست به اعتراض بزنند. اما هیچ ارگان و نهادی به اعتراض های آنان جواب نمی دهد. اداره کار که خود مسبب تمام بدبختی ها و اخراج کارگران است گویی یک کیلو پنبه در گوش های خود فرو کرده و صدای کارگران را نمی شنود. کارگران پس از مکاتبات و نامه نگاری به تمام ارگان های دولتی ذیربط و بعد از این که از طرف این ارگان ها هیچ جواب مثبتی نمی شنوند، به ناچار جلو استانداری استان تجمع می کنند. نماینده استانداری در حضور کارگران اعلام می کند که ما نمی توانیم برای شما کاری بکنیم و آنان را به شورای اسلامی شهر سنندج ارجاع می دهد تا برای کارگران وسیله نقلیه تهیه کند و آنان به تهران مراجعه کنند. شورای اسلامی کار هم خیلی فریب کارانه مبلغ ۲۵۰۰۰۰ تومان به کارگران پرداخت می کند تا با آن وسیله تهیه و به تهران مراجعه کنند. از سوی دیگر، قرار است یک نفر سرمایه دار کارخانه را بخرد و شروع به کار کند. این، خبری شایعه ای است که داخل کارخانه دهان به دهان می شود و کارگران مدام در مورد آن صحبت می کنند.

محمود صالحی، سخنگوی کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری، روز دوشنبه ۸۴/۶/۷ ساعت ۸ و ۳۰ دقیقه صبح وارد جمع کارگران معترض در داخل کارخانه می شود. کارگران با مشاهده محمود صالحی همگی با خوشحالی وی را در آغوش می گیرند، و پس از احوال پرسی از او می خواهند برایشان سخن بگویند و آنان را در این شرایط بحرانی راهنمایی کند. در این جا شمه ای از سخنان محمود صالحی را جهت اطلاع عموم می آوریم:

" کارگران! دوستان عزیز! من امروز خوشحالم که خود را در جمع شما کارگرانی می بینم که هرکدام با پیشینه ای از کار در این کارخانه جوانی خود را از دست داده اید. من نامه اعتراضی شما را که توسط نماینده

تان قرائت شد، گوش کردم. دوستان! می‌خواهم به چند نکته اشاره کنم که به آگاهی ما کمک می‌کند. در هر جامعه‌ای، این کارگران هستند که تمام نعمت‌های آن جامعه را تولید می‌کنند و سود دسترنج خود را برای سرمایه‌داران و دولت آن‌ها تبدیل به کاخ‌ها و امکانات می‌کنند. اما هر زمان که اعلام می‌کنند ما با این مبلغ حقوق نمی‌توانیم زندگی خود و خانواده را اداره کنیم، بلافاصله سروکله نیروی انتظامی پیدا می‌شود و آنان را به جرم اغتشاش و ضدیت با امنیت ملی بازداشت و محاکمه می‌کنند. این در حالی است که من و تو تا یک ساعت پیش از آن پشت دستگاه‌های آنان برایشان سود تولید می‌کردیم. چه شد که من و تو یک ساعته اغتشاشگر و ضدامنیت ملی شدیم؟ این سئوالی است که من و تو باید به آن جواب دهیم: برای این که ما گفته ایم سود دسترنج ما کجاست و این سود چه طور هزینه می‌شود. دوستان! نظام سرمایه‌داری خوب می‌داند که من کارگر با مبلغ دستمزدی که برایم تعیین کرده اند تنها می‌توانم خود را از گرسنگی و مرگ نجات دهم و برای فردا جان تازه بگیرم تا برای این نظام سود اضافه تولید کنم. پس، نوشتن نامه به ارگان‌های دولتی هیچ دردی را از من و تو درمان نمی‌کند. سرمایه‌داران و دولتیان هم خود فرزند دارند که به مدرسه، دانشگاه و مسافرت می‌رود و هم خانه‌های خود را اجاره داده اند و خوب می‌دانند اجاره یک خانه مسکونی چند است، و نیز می‌دانند که چند روز دیگر مدارس بازگشایی می‌شود. دوستان! توهم داشتن به این نامه‌ها تنها ما را از مبارزه برای گرفتن دستمزد هایمان باز می‌دارد. ما باید به نیروی خود ایمان داشته باشیم. جز نیروی خود هیچ شخص و هیچ نهاد دولتی نمی‌تواند ما را از این فلاکت نجات دهد. ما اگر به مبارزات کارگران در سراسر جهان توجه کنیم می‌بینیم که کارگران در هر کجا که خود همت کرده اند پیروز شده‌اند. من یکی از اعضای کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری هستم که چند ماه است اعلام موجودیت کرده است. این کمیته اعتقاد دارد که کارگران باید به نیروی خود و بدون اجازه از کسی تشکل‌های خود را ایجاد کنند. پس، دوستان من! اگر می‌خواهید در مبارزه پیروز شوید باید تشکل خود را ایجاد کنید یا نمایندگان خود را انتخاب و از آنان در برابر هرگونه عواقبی حمایت کنید. ایجاد تشکل یعنی اتحاد بین کلیه کارگران یک کارخانه و بعد یک کشور. من این جا به شما پیشنهاد می‌کنم که در داخل کارخانه بمانید و درخواست کنید که دستمزدهای معوقه را پرداخت کنند و یا کنترل کارخانه را خود در دست بگیرید. من به شما اطمینان می‌دهم که توانایی این کار را دارید. برای اداره کارخانه فوراً یک شورا تشکیل دهید. این عملی است که کارگران در هر کارخانه‌ای آن را انجام داده‌اند، موفق شده‌اند. کارگران! نبض جامعه دردست ما است. کارگران پالایشگاه با بستن شیرهای نفت در سال ۵۷ گلوی نظام سرمایه‌داری و جنایتکار شاهنشاهی را فشرده و آن را از قدرت خلع کردند. ما نباید فقط به فکر امروز خود باشیم. ما باید به فکر فردای بچه‌هایمان نیز باشیم. اگر هم ما امروز کشته شویم چیزی را از دست نداده ایم تا برای آن نگران باشیم. جز زنجیرهای دست و پیمان."

سخنانِ محمودِ صالحی، که ۱/۵ ساعت طول کشید، در میان ابراز احساساتِ پرشور کارگران پایان یافت. پس از سخنرانی، نیم ساعت هم به پرسش و پاسخ گذشت که موضوع مهم آن تشکیل صندوق مالی برای کارگران بود.

کمیتهٔ هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری

۱۳۸۴/۶/۸